

## Prædiken til 21. søndag efter trinitatis

Joh. 4, 46-53

*Dette hellige evangelium skriver evangelisten Johannes: Jesus kom nu atter til Kana i Galilæa, hvor han havde gjort vand til vin. Der var en kongelig embedsmand, hvis søn lå syg i Kapernaum. Da han hørte, at Jesus var kommet fra Judæa til Galilæa, tog han hen til ham og bad ham om at komme med derned og helbrede hans søn; for han lå for døden. Da sagde Jesus til ham: »Hvis I ikke får tegn og undere at se, tror I ikke.« Den kongelige embedsmand svarede: »Herre, kom med derned, før mit barn dør.« Jesus sagde til ham: »Gå hjem, din søn lever.« Manden troede Jesus på hans ord og gik; og allerede mens han var på vej hjem, kom hans tjenere ham i møde og fortalte, at hans dreng var i live. Han spurgte dem så ud om, i hvilken time han havde fået det bedre, og de svarede: »I går ved den syvende time forlod feberen ham.« Da forstod faderen, at det var sket netop i den time, da Jesus havde sagt: »Din søn lever.« Og han og hele hans husstand kom til tro. Johannesevangeliet 4,46-53*

En af de ting, jeg lægger vægt på med konfirmanderne, det er, at kristendommen ikke kun er noget, der hører til herinde i kirken – nok hører vi evangeliet herinde, men det hører til uden for kirkens mure, hvor vi skal leve det. Herinde styrkes vi i troen, herinde møder vi Ordet, så vi kan tage det med os ud i verden. Og det er nødvendigt, fordi verden ikke kun er et nemt sted. Godt nok har vi det overordentligt godt her i vores del af verden, men selv os, der ikke skal kæmpe med sult, krig og katastrofer, skal stadig kæmpe med livets snigende meningsløshed, når vi trods fulde maver og social sikkerhed alligevel må leve livet i visheden om, at både død og ligegyldighed også har magt her i verden.

Og det er den følelse, som alle søndagens tre tekster griber fat i. Især i evangelieteksten møder vi en mand, hvis søn er syg. Han opsøger Jesus, der ser den tro, embedsmandens fødder har udtrykt ved at bringe ham til Jesus, og som svar helbreder Kristus sønnen. Det er en ligefrem historie, der på mange måder minder om den, vi hørte om forrige søndag, hvor en lam mand fires ned gennem et tag til Jesus af fire venner, og hvor Jesus

på baggrund af vennernes tro helbreder manden. Lidt anderledes er fortællingen dog her, fordi det hele foregår på afstand. Manden har efterladt sin syge søn derhjemme, rejst en hel dag for at komme til Jesus, falder for hans fødder og beder Jesus komme med ham for at helbrede sønnen. Men det gør Jesus ikke, han siger i stedet, ”Gå hjem, din søn lever,” siger han. Og manden? ”Han troede Jesus på hans ord og gik.”

Og heri ligger det for mig mest imponerende i dagens tekst. Ikke Kristus, der helbreder, for det er allerede veletableret, at Kristus helbreder. Det imponerende her, det er manden, der hører Jesu løfte. For forestil jer, at det var en af os, der havde et sygt barn, og at vi ikke havde noget større ønske i verden end at få barnet helbredt? Ville vi ikke efter at have taget en hel dagsrejse for at møde denne berømte og mystiske tømmer med helbredende kræfter i det mindste have insisteret på, at Jesus kom med? Ville vi have ladet os spise af med ordene ”din søn lever”? Ville vi ikke have tigget og bedt, og ønsket at få vished for sagen om, at det var sandt, at vores søn virkelig ville klare sig? Ville vi ikke som enhver forælder, der elsker sit barn, have nægtet at flytte os, gjort alt i vores magt, måske endda misbrugt vores magt, hvis vi var en kongelig embedsmand som manden i dagens tekst: simpelt hen fået soldater til at gribe Jesus og slæbe ham med til den syge søn for at få absolut vished om, at Jesus havde helbredt ham, og at alt nok skulle blive godt? Ville vi ikke have krav? Men manden gør ingen af disse ting. Manden accepterer og går hjem. Og

prøv at forestille jer, hvordan den vandring hjem er? For manden ved ikke, at hans søn er blevet rask. Manden ved ikke, at alt er okay. Tror I ikke, at hvert eneste skridt har været smerteligt? Tror I ikke, at han for hver meter har tænkt ”skulle jeg alligevel gå tilbage?” ”har jeg gjort nok for min søn?” ”mon Jesu ord virkelig er sande?” Men alligevel går han. Med sin tvivl men ikke guidet af den. Med sin skepsis men ikke underlagt den. Med sin vantro men uden at overgive sig til den.

Og det er den præcis samme vandring, som vi må tage hver eneste søndag, når vi går hjem fra kirken. ”Dine synder er dig forladt” hører vi, men vi ved det ikke med sikkerhed. ”Du er genfødt til et levende håb” hører vi ved dåben, men vi har ikke andet end tegnet og ordene at forlade os på. Og det ikke kun om søndagen. ”Ja, jeg vil elske dig til døden os skiller” siger de forlovede til hinanden. ”Af jorden skal du igen opstå” siger præsten, når jorden falder på kisten for tredje gang. Og i hver eneste af disse ting er vi overladt til troen på, at det er rigtigt, hvad ordene siger. Og det lyder måske som en udfordring for os og ikke mindst for manden, der må trække hjem uden vished om sin søns tilstand.

Han er et billede på, hvordan vi skal leve vores liv: i tillid til Guds ord. I troen på, at det er sandt. I håbet om, at de uforståelige ting, som vi hører her i kirken, at de faktisk gælder ude i verden, og at vi skal gå ud og leve vores liv på dem. For ja, der vil hver eneste dag være ting, der

byder ordene imod. Der vil være både mennesker og begivenheder som vil prøve at få os til at tvivle på, om ordene er sande og give os lyst til at komme herved og ruske ordene ud af Kristus og kræve absolut vished. Men troen er en kamplads – ikke mellem mennesker og kulturer men mellem mening og meningsløshed. Troen og håbet er levende størrelser, netop ikke statiske og døde som visheden.

Og kun derfor magter troen og håbet at byde op til kamp imod menighedsløsheden. Alene troen og håbet gør, at kulden og mørket ikke behøver at være et dårligt sted at befinde sig; nogle gange skal man endda have lov at dvæle i det, der gør ondt, nogle gange skal tårerne have frit løb, som vi gav dem sidste søndag på Allehelgens dag. Men det er troen og håbet; disse små glimt af lys i mørket, der viser os, at mørket ikke er evigt, at det ikke er det eneste, der er gældende her i verden. Hvad er dødens vished over for håbet om opstandelsen? Hvad er mørket over for lyset, der viser os vejen og fortæller os at glæden, foråret og varmen nok skal komme igen.

I dag siger Jesus til os og embedsmanden: ”gå hjem, din søn lever”; han kunne lige så godt sige ”dit håb lever” eller ”din tro har frelst dig”. Og for udenforstående vil det altid være en dårskab. De vil kigge på os og embedsmanden og tænke: hvordan kan de have en sådan tro? hvordan kan de nære et sådant håb? Hvad baserer de det på? Og svaret er for os åbenlyst – for det er den helt samme ting, der får embedsmanden ud ad

døren og på vej mod Jesus, og som gør, at vi tør tro på ordene herinde i kirken. Det gør vi, fordi kærligheden findes. Den ubetingede kærlighed der kan findes mellem en forældre og dets barn – den kærlighed som embedsmanden nærer for sin søn og som også er et billede på den kærlighed, Gud nærer for os. Den kærlighed fra Gud, der er grundlaget for det hele – for vores tro og vores håb. Tro, håb og kærlighed. Men størst af dem er kærligheden. Den kan vi leve vores liv på.

**Michael Hvistendahl Munch**  
*Bredstrup og Pjedsted sogne*

**Salmer (Den Danske Salmebog):**

**Nr. 405: Søndag er vor Herres dag**  
**Nr. 675: Gud, vi er i gode hænder**  
**Nr. 299: Ånd og ånder, kom ned fra det høje**  
**Nr. 192: Hil dig, Frelser og Forsoner**  
**Nr. 634: Du ved det nok, mit hjerte**  
**Nr. 733: Skyerne gråne og løvet falder**

## Redaktion

Sognepræst  
Adam Garff  
Gentofte Kirke  
adg@km.dk

Sognepræst  
Andreas Riis Damgaard  
Præstevang Kirke  
Hillerød  
ard@km.dk

Søndagslæsning  
udkommer hver uge på  
[www.grundtvig.dk](http://www.grundtvig.dk)  
– hvor man også  
kan tilmelde sig  
elektronisk nyhedsbrev  
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum  
Farvergade 27  
1463 København K  
Telefon 4193 9000  
vartov@vartov.dk